

Дюноа. На оръжие въставайте, забийте тропетата, всички тѣ народи да зематъ участие на сражението. Честъ та ще ся заложи, и корона та, паладиумътъ ; положете кръвъ та си, живота си, трѣбва да ся освободи, прѣди да стане ноцъ ! (*излизатъ*).

Кула, горѣ прозорецъ.

× ЯВЛЕНИЕ ДЕВЯТО.

Ивана, Фастолвъ. Изабо и Лионелъ.

Фастолвъ. (*като излиза*). Народъ тѣ е невъзможно да ся омири, яростно изисква да загине дѣвица та, напразно опорствование, убийте я, хвърлете ѝ глава та отъ тѣзи височини долу ; пролета та ѝ кръвъ само да смири войска та.

Изабо. (*влиза*) На разорение е насочена народна та сляпа яростъ, кулата ще я развалятъ ! За туй убийте тѣзи вълшебница, за да ся удовлетвори воля та имъ, убийте я, хвърлете я вънъ !

Лионелъ. Нека върлуватъ, кулата е твърдо укрепена и предпочитамъ да умра подъ развалини тѣ, прѣди да мя принуди нейна та воля.

— Отговори ми Ивано, ще бъдешъ ли моя, и азъ ще тя запазя отъ ударъ тѣ на разгнѣвений народъ.

Изабо. Мъжъ ли сте ?

Лионелъ. Таквази почетъ храни французско то сърдце къмъ тебе, Ивано, та тя изгонва, нарича вълшебница, и недостойна на отечеството. Тѣзи слабодушни същества, които тя желаяха, сега тя отхвърлятъ, и нито хаятъ за да запазятъ свята та ти честь ; но азъ съмъ рѣшенъ да противостоя противо народа, и ще тя запазя. Азъ помня, ти каза веднажъ, че животъ тѣ ли ти е скъпъ, но тогази азъ ти бѣхъ врагъ, и съ сабля стояхъ прѣдъ тебе, а сега нѣмамъ по-въренъ приятель отъ мене !

Ивана. Махни ся, ти си моя врагъ, най-умразний